

1169

24. Nov. 1898: Forespørgsel til Justits- og Kultusministeren.

1170

have, at det skal gaa i en Kondition, medens alle Oplysninger, som foreligge fra Sogneraad, Præst og andre Autoriteter, gaa ud paa, at det vilde være den rene Fordærvelse for Barnet at være i det paagældende Hjem. Saadanne Tilfælde kunne komme, og det er klart, at Forældrene bør kunne hindres i at stille sig i Vejen for en Afgørelse, der er saa vigtig for Barnets Velfærd. Er det i Børnenes og Samfundets Interesse, at slige Børn blive tagne fra Forældrene — enten de nu blive overgivne til private Hjem eller til Anstalter — maa Forældrene ikke kunne modsætte sig det, og saa maa det ogsaa kunne fordres, at Kommunen, naar Forældrene ikke selv kunne betale, maa betale disse i øvrigt ikke ret store Beløb, som fordres for Barnets Ophold. Saa vidt jeg ved, er det for Landerupgaard og Flakkebjerg 180 Kr. om Aaret, og det er vel overkommeligt for Kommunerne. Det er jo i Reglen kun et enkelt Barn af den Slags, som de mindre, ja selv de større Kommuner have, saa dette maa de nok kunne overkomme. Jeg er fuldstændig villig til at gaa denne Vej, saafremt det høje Ting maatte ville give mig denne Myndighed. Og hvad der her er Tale om, er jo egentlig ikke andet end en Konsekvens af den Pupilautoritet, som Justitsministeren har paa saa mange Omraader lige over for Forældrene, og som efter Omstændighederne kan berettigede til at tage Børnene fra dem. Men der er visse Tilfælde, hvor dette ikke nu lader sig gøre, naar man nemlig ikke kan sige, at der foreligger Skoleforsømmelser, eller at de have ført et usædeligt Liv eller deslige, og derfor maa jeg have denne lille Udvidelse af den Myndighed, som Justitsministeriet allerede har som Pupilautoritet. Det bliver Justitsministeriet, som kommer til at træffe Afgørelsen, og saa maa det kunne siges til Sognekommunerne: Barnet skal anbringes paa den eller den Maade, og saa maa Kommunerne betale. Men hvis man flytter den kriminelle Lavalder — og jeg vil sige, at jeg i og for sig ikke er en Modstander heraf, og at jeg i og for sig ikke har stort at indvende derimod, men jeg tror ikke, at det i Øjeblikket er opportunt — ville de Herrer se, at Konsekvensen deraf er,

at Justitsministeriet kommer af med alle Børn. Thi saa snart den kriminelle Lavalder flyttes til 15 Aars Alderen, bliver Følgen deraf, at alle Børn under 15 Aar ikke komme ind under Justitsministeriet paa anden Maade end Børn under 10 Aar i dette Øjeblik — naar de gøre sig skyldige i Spektakler, Rapserier eller deslige, gaar de alle ind under min ærede Kollega. Jeg skal ikke komme ind paa en Omtale af de Børn, som maa siges at sortere under ham, men jeg maa kun bemærke, at hvis jeg skal fremsætte Lovforslaget, om at Børn skulle kunne anbringes uden for Hjemmet endog mod Forældrenes Vilje, vil det samme Spørgsmaal ogsaa kunne komme frem med Hensyn til nogle af de Børn, der høre under Kultusministeren. Sagen vil da formodentlig komme til at sortere under Justitsministeriet, og for saa vidt vil jeg faa dermed at gøre, og jeg kunde saa medtage dem i et saadant Lovforslag. Hvis der imidlertid skal være Tale om et saadant Lovforslag, vil det være ganske naturligt, om det for mit Vedkomme vilde ventede, til min ærede Kollega var naaet lige saa vidt. De villé jo se, at det at lave et saadant Lovforslag som det, jeg har omtalt, ikke vil tage saa lang Tid, saa jeg vil altid kunne komme tidsnok til at fremsætte et Lovforslag om Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet. (Styr.) Den Forespørgsel, som der er rettet til Justitsministeren og mig, gaar jo ud paa, om vi ere villige til at fremsætte et Lovforslag om vanrøgtede Børns Frelse for Samfundet, og jeg mener derfor, at det bedste er, naar jeg skal svare paa denne Forespørgsel, straks at svare det ubetinget ja, at svare, at vi ikke blot ere villige dertil, men at vi straks, efter at denne Forespørgsel blev anmeldt, have begyndt at forhandle om Sagen og ere enige om, at vi nok skulle komme ud af Fordelingen mellem de to Ministerier, man behøver ikke at være bange for inogen Strid. Vi ere enige om at fremme Arbejdet saaledes, at dette Lovforslag, hvis det paa nogen Maade er muligt, skal blive fremsat i denne Samling, tidsnok til at kunne behandles af indeværende Rigsdag. Dermed mener jeg egentlig, at Spørgsmaalet er besvaret; thi naar der skal fremsættes et Lovforslag, følger det af sig selv,